

ко минути предъ иконата и като са обърнѣ къмъ множество благослова го и са приготви да начене поученіята си; но донъ Родриго го пресъче, като му каза :

— Калугере, имашъ нужда да спишъ първо и послѣ да поучавашъ. Не знаешъ ли че сячко що, излѣзва отъ сквернытъ ти уста става скверно ?

Калугерьтъ побѣснѣ противъ дързкия.

— Не го слушай, Ваше Преподобіе, рече другий единъ калугерь; той е лудытъ Валеро. Нему е простено да докоча. Какво търсишъ по този часъ тука ? рече калугерьтъ като са обърна къмъ стареца.

— Додохъ да видѣжъ какъ « На Мойсеевото сѣдалище сѣднѣхъ Книжницитъ и Фарисейтъ, » отговори Валеро важно.

— Луднѣ негодный ! изревахъ калугерытъ.

Валеро послѣдова съ пророческий тонъ :

« Сячко прочее което ви кажѣтъ да пазите, пазѣте и струвайте; но тѣ каквото правѣтъ, выи не правѣте; защото говорѣтъ и не го струвать. »

— Ще мѣкнешъ ли ? извика проповѣдникътъ.

— Оставѣте го, извика народътъ, оставѣте го да говори.

Валеро послѣдова безъ да са смути.

« Защото свързвать тежки и неудобноосими бремена, и ги товарѣтъ на раменѣтъ на челоуѣцытъ; и нито съ прѣста си искать да ги поддържѣтъ. »

— Братія мои, наченъ проповѣдникътъ, въ този день на славата на Господа нашего, въ който тържествующата Църква побѣдава ересъта, която натиска земята...

Донъ Родриго го пресъче :

« Зміи, рожбы на ехиднытъ, какъ ще избѣгнете отъ сѣдовището на пѣкъла ? »

Впечатлителнытъ тѣзи думы отъ Евангеліето екнѣхъ